DANIELA HARTIG

Pobozkaj SPRÁVNU NEVESTU

Lindeni

Pobozkaj správnu nevestu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Daniela Hartig
Pobozkaj správnu nevestu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Pobozkaj
SPRÁVNU NEVESTU

DANIELA HARTIG

Z nemčiny preložila Nina Vlhová

Pobozkaj SPRÁVNU NEVESTU

Lindeni

Venované pamiatke na výnimočnú autorku
a tú najlepšiu priateľku, akú som si len mohla priať.

Odpočívaj v pokoji.
Tvoja Jane

PREDSLOV

„Už nie si tam, kde si bol. Ale si všade, kde sme my."
– Victor Hugo

Daniela Hartig bola, žiaľ, zo života vytrhnutá v tých najlepších rokoch. Po krátkej a ťažkej chorobe zomrela v decembri 2022, zanechajúc po sebe milujúcu rodinu a niekoľko strhujúcich milostných príbehov. Práve držíte v rukách jeden z nich.

Dani bola otvorená, srdečná a milo chaotická. Bola kreatívna, plná nápadov a mala skutočný spisovateľský talent. Jej príbehy sa dotýkajú ľudských sŕdc, a my dúfame, že sa dostanú k mnohým ďalším čitateľom. Dani bola človek plný farieb a života, inšpirovala všetkých navôkol. Keď sa smiala, smiala sa s ňou celá miestnosť, keď rozprávala, prenášala sa na vás jej energia, srdečnosť a radosť zo života, a ak ste sa na ňu obrátili s problémami, okamžite vám bola nablízku s pomocou a radou.

Bola múdra, neuveriteľne múdra; jednoducho fascinujúca osobnosť.

Prostredníctvom svojich príbehov, milá Daniela, žiješ v našich srdciach aj naďalej.

Pre Dani bolo vždy dôležité, aby svojimi knihami poskytla ľuďom útočisko. Miesto, kde si môžete oddýchnuť a predovšetkým sa zaľúbiť. Rozprávala príbehy s humorom, šarmom a hĺbkou, a my dúfame, že aj vy pri čítaní objavíte jej výnimočnosť.

Ďakujeme, že ste jednej z jej kníh poskytli nový domov.

Dúfame, že si čítanie užijete!

JUNE

Väčšina dobrých ľúbostných príbehov sa končí svadbou. Ten môj sa ňou začína.

Presnejšie povedané, svadobnou tortou, ktorá pristane na nohách chlapa, ktorý asi nemá oči na hlave.

Keby som vedela, komu tie oči patria, urobila by som v ten deň to, čo sa mi osud celé ráno snažil povedať: „June? Zostaň, preboha, v posteli!"

Opatrne položím poslednú snehovú guľu z cukrovej polevy na ľadovo modrý fondán, urobím kontrolný krok dozadu, zakloním hlavu a prižmúrim jedno oko.

Je symetrická? Alebo by som skôr mala…

„Panebože, June!" počujem za sebou výkrik. Najprv sa myknem, potom prevrátim oči a otočím sa.

„Willow! Nemala by si ma zakaždým takto strašiť! Bude to tvoja vina, ak spadnem hlavou do torty!“ pokarhám kamarátku, ktorá zmizne za objektívom fotoaparátu a stlačí spúšť. Ako zviera, ktoré sa blíži k svojej koristi, sa pomaly približuje k torte na lesklom nerezovom stole a vydáva tiché zvuky vzrušenia.

„To,“ cvak, „je,“ cvak, „tvoje majstrovské dielo!“ pochváli ma, cvakajúc spúšťou fotoaparátu, a ja ako vždy viem, že má pravdu, ale ťažko sa mi prijíma kompliment.

Neviem, či to tak cítia aj iní ľudia, ale mňa vždy strašne rozpáli, keď ma niekto pochváli. Sčervenejú mi najmä uši. A nedokážem to pre svoj krátky blond účes ani zakryť. Výsledkom je, že mi uši žiaria ako malé červené semafory.

„Opäť vyzeráš ako Snehulienka z disneyovky,“ skonštatuje Willow, keď už má dosť fotiek, a neisto na mňa namieri fotoaparát.

V rozpakoch si pretriem uši, čo len zosilní horúčavu. Willow medzitým zoberie z pracovnej dosky zvyšok polevy a strčí si ju do úst.

Žuje a s plnými ústami zašušle: „June, mufíf to konefne pochopiť! Bef teba by fme neboli tam, kde fme dnef! Zífkala fi pre náf Monu Libru, a odkedy fi nafu agentúru najala táto fupermodelka, darí fa nám fkvele.“ Prehltne a vzápätí znie opäť zrozumiteľnejšie. „Tak buď šťastná, vypni hruď a smelo vpred!“ dokončí. Potom sa obe pozrieme na dielo, ktoré som od rána vytvárala.

Dočerta, má pravdu.

Vo všetkom.

Po prvé, táto torta je naozaj nádherná. Je to len miniatúrna trojposchodová konštrukcia, ale je taká jemná a dokonale prepracovaná, že sa zdá, akoby boli trblietavé kryštáliky ľadu

skutočné. Dobre, pri prvom pokuse som dvakrát pustila misku s múkou a pokazila fondán, ale výsledok je pôsobivý.

A, po druhé, je tiež pravda, že som v skutočnosti pomohla Mone Libre, veľmi bohatej supermodelke, dostať sa z problémov. Bola som náhodou vo vstupnej hale hotela Four Seasons, keď som počula, ako sa manažér hotela rozpráva s nejakou ženou, ktorá neznela veľmi priateľsky. V skutočnosti znela úplne zúfalo a nahnevane, a keď padlo slovo svadobná torta, impulzívne som sa jej prihovorila. Ukázalo sa, že tá žena bola osobná asistentka Mony Libry, že v ten večer bola v hoteli Four Seasons naplánovaná jedna z desiatich skúšobných večerí na jej nadchádzajúcu svadbu so známym hudobníkom Parkerom Poolom a že z nejakého dôvodu nedodali skúšobnú tortu. Ponúkla som pomoc, v neskutočne profesionálnej hotelovej kuchyni som pripravila náhradu snov a, voilà, *Wedding Dreams* si zrazu objednali ako druhú agentúru na celú svadbu.

Odvtedy počet objednávok stále stúpa, a my – tým myslím moju maličkosť a svoje tri najlepšie kamarátky: Willow, kreatívna a jednoznačne najlepšia fotografka pod slnkom; Cleo, drsná obchodníčka, ktorá riadi naše PR a uzavrela by zmluvu aj s diablom; Lavender, naša víla výzdoby a dizajnu, ktorá pravdepodobne miluje kvety viac než všetko na svete – sme na najlepšej ceste stať sa jednou z najvyhľadávanejších svadobných agentúr na celom Manhattane. Vo svojich dvadsiatich šiestich rokoch som na to veľmi hrdá.

My štyri sme skvelý tím. Napriek tvrdej konkurencii, najmä tu na Manhattane, sme bojovali a bojovali, no a nakoniec sme to dokázali. Pred štyrmi mesiacmi sme presťahovali naše obchodné priestory do úžasnej budovy.

Teraz sme hrdými majiteľkami starej továrne na cukrovinky v Soho. Milujem ju. Obrovský priestor v štýle loftu

na prízemí s veľkou pekárňou, kde sa môžem realizovať bez toho, aby som si neustále narážala zadok o kuchynské skrinky.

Willowin priestor pozostáva z fotolaboratória, malého ateliéru, ktorý takmer nikdy nepotrebuje, pretože väčšina svadobných párov chce pre fotografie vlastné miesto. Najobľúbenejšou lokalitou je, samozrejme, Central Park, bez ohľadu na ročné obdobie, ale niekedy sa vyskytnú aj osobnejšie želania, ktoré sa dajú splniť len tu.

Cleo má svoju kanceláriu v mimoriadne pohodovej presklenej prístavbe vzadu, aby mala pri práci pokoj. Väčšinu času však necháva dvere otvorené, a my počujeme, ako našim klientom vykladá, čo považuje za vhodné. Každý deň ma udivuje, že pri jej nemilosrdnom vyjednávaní máme ešte vôbec nejakých zákazníkov.

Lavender, ktorú všetci voláme jednoducho Lav, je väčšinu času zahrabaná v sklade. Tam tvorí a majstruje na šesťmetrovom drevenom stole, ktorý sme kúpili v dražbe pri likvidácii stolárstva a ktorý je preplnený kvetmi, lepiacimi pištoľami, vázami, baliacimi papiermi a mnohými ďalšími vecami. Je to číry chaos, v ktorom má prehľad len Lav, a niekedy, keď vychádza zo skladu, vyzerá ako lesná víla. Jej dlhé červené kučery sú pokryté sadrou alebo brečtanom, na prstoch sa jej leskne trblietavý prach a nos jej zdobí ružový fŕkanec. Lav sa celá rozžiari a zavolá Willow, aby odfotila jej najnovší aranžmán pred tým, ako ho zaradíme do katalógu.

Vo výsledku sa pri práci spolu neuveriteľne bavíme, smejeme sa a blbneme. Čo môže byť dokonalejšie ako to, keď je pre vás vaša práca zároveň absolútnou vášňou?

„Hneď dám fotky torty na domovskú stránku. O toto pekárske majstrovstvo sa potrhajú," povie Willow, keď sa pozrie na displej svojho fotoaparátu a začne upravovať.

„Nemyslím si, že sa veľa ľudí bude sobášiť na Štedrý deň," podotknem, rozviažem si zásteru, umyjem ruky a hľadám správnu škatuľu, do ktorej tortu opatrne uložím. Willow zdvihne zrak. „Nebudeš ju dávať do mrazničky?" spýta sa a ja sa k nej otočím.

„Nie. O pol hodiny mám stretnutie s nevestou a ženíchom. Peter ju musí previezť," odvetím a Willow zdvihne obočie.

„Peter už odišiel. Nepočula si, ako ti to pred chvíľou hovoril?" spýta sa a ja na ňu udivene hľadím.

Stále máme len jedného vodiča, ktorý rozváža moje dobroty koncovým zákazníkom, a už niekoľko týždňov hľadáme spoľahlivého druhého vodiča. Zatiaľ sme však žiadneho nenašli a Peter je viac než zaneprázdnený.

„Dočerta!" zamrmlem, vytiahnem z vrecka mobilný telefón a vyťukám rýchlou voľbou Petra. Okamžite mi odpovedá. „Peter, kde si?" pýtam sa.

„V pekárni na Upper East Side. Makrónky, pamätáš?" povie a ja ticho zastonám. Počas dopravnej špičky to sem nikdy nestihne.

„Prečo, o čo ide? Pochopil som niečo zle?" pýta sa Peter.

Pokrútim hlavou, čo on, samozrejme, nevidí a hneď mu vysvetľujem situáciu. „Nie. Musela som byť taká zahĺbená do práce, že som ťa nepočula. A mám naozaj súrnu zásielku. Čo teraz?" pýtam sa do izby. No keďže Peter mi môže pomôcť najmenej, po rýchlom rozlúčení zavesím a pozriem na Willow.

„Taxík?" navrhne so zvrašteným nosom. Prikývnem. Chtiac-nechtiac, musím.

Neznášam, keď musím prevážať torty cez celé mesto sama. Pri neustálom balansovaní torty sa zakaždým zapotím. Najmenší náraz môže spôsobiť škodu, nehovoriac o štýle jazdy

niektorých taxikárov. Ale nič iné mi nenapadá a stretnutie už asi nemôžem odložiť.

Charlene Balliagieová je dcérou kandidáta na starostu New Yorku a pre našu agentúru je veľkým úlovkom. O štyri týždne, na Vianoce, sa má konať jej veľká svadba v Hamptone, a Charlene si už po niekoľký raz rozmyslela tortu. Ešte vždy nebola úplne spokojná, a táto žena nenecháva nič na náhodu, keď ide o najkrajší deň jej života. Je perfekcionistka skrz-naskrz, všetko musí byť na tisíc percent dokonalé. Vrátane torty. Čas nás tlačí, takže ju musím taxíkom dopraviť do hotela, kde sa máme stretnúť.

„Rýchlo sa prezlečiem. Môžeš sa postarať o môj poklad a objednať mi taxík?" poviem Willow, a tá prikývne.

„Iste. Bude to v poriadku, June." Ukáže mi palec nahor, a ja už som na ceste do nášho bytu.

Nad našimi pracovňami je loft, o ktorý sa delím s Cleo. Je rovnako priestranný ako spodné poschodie a po malej rekonštrukcii je to náš splnený sen. Otvorím dvere a vstúpim do otvoreného obývacieho a jedálenského priestoru so starými tehlovými stenami, kozubom a prírodnou drevenou podlahou. Bledé zimné slnečné svetlo dopadá cez francúzske okná a maľuje jemné pruhy na historický perzský koberec, ktorý Lav splašila na blšom trhu, a my všetky sme ho spočiatku považovali za strašne škaredý. Až kým neležal pod skleneným stolom a širokou krémovou pohovkou. Tam sa zrazu dokonale hodil.

Hodím kľúč na kuchynskú linku, počas chôdze si vyzujem pohodlné topánky, obídem veľký jedálenský stôl a otvorím dvere do svojho osobného kráľovstva v zadnej časti loftu.

Z mojej izby je výhľad na zadný dvor, nie na panorámu mesta, čo mi neprekáža, lebo ja vlastním šatňu. Je to vlastne

len veľmi malá miestnosť so šikmou strechou a holou žiarovkou na strope, ale aj tak je to pre mňa veľký luxus. Visia tam všetky moje poklady.

Som absolútna módna obeť dizajnérskych kúskov z druhej ruky a milujem elegantný štýl šiat zo 60. rokov. Nie tie široké spodničky a vyčesané účesy, ale skôr jednoduché nohavice áčkového strihu, nohavicové kostýmy s rozparkami, blúzky so širokými goliermi a hlbokým výstrihom.

Očami rýchlo preskenujem ponuku a rozhodnem sa pre biely rolákový sveter, čierne rozšírené nohavice a vysoké členkové topánky. Pri kozmetickom stolíku si narúžujem pery, na dlhé riasy nanesiem štedrú vrstvu maskary a vykreslím si dokonalé očné linky. Prstami si prejdem po krátkom účese, do čela pohodím niekoľko prameňov vlasov, do uší si nasadím zlaté kruhy a už po desiatich minútach som so svojím vzhľadom spokojná. Svieži, ležérny, profesionálny.

Schmatnem kabelku, mobilný telefón, pastelový kabát a uháňam dolu. Willow čaká pri dverách so škatuľou, opatrne ju od nej zoberiem. Podrží mi sklenené dvere a pošle mi vzdušný bozk.

„Zlom väz a koláč!“ zavolá na mňa, keď nastupujem do čakajúceho taxíka a zaobchádzam so svojím nákladom ako so surovým vajcom.

„Do hotela Mandarin Oriental. A, prosím, šoférujte, akoby som bola vo vysokom štádiu tehotenstva tesne pred pôrodom!“ poviem vodičovi, ktorý vrhne vyplašený pohľad do zrkadla, pozrie sa na mňa a s úľavou si uvedomí, že v jeho taxíku určite neporodím.

„Neuškŕňajte sa tak! Toto tu je prinajmenšom rovnako vzácne ako dieťa,“ poviem a už sa sústredím na škatuľu.

A s istotou viem, že budem meškať.

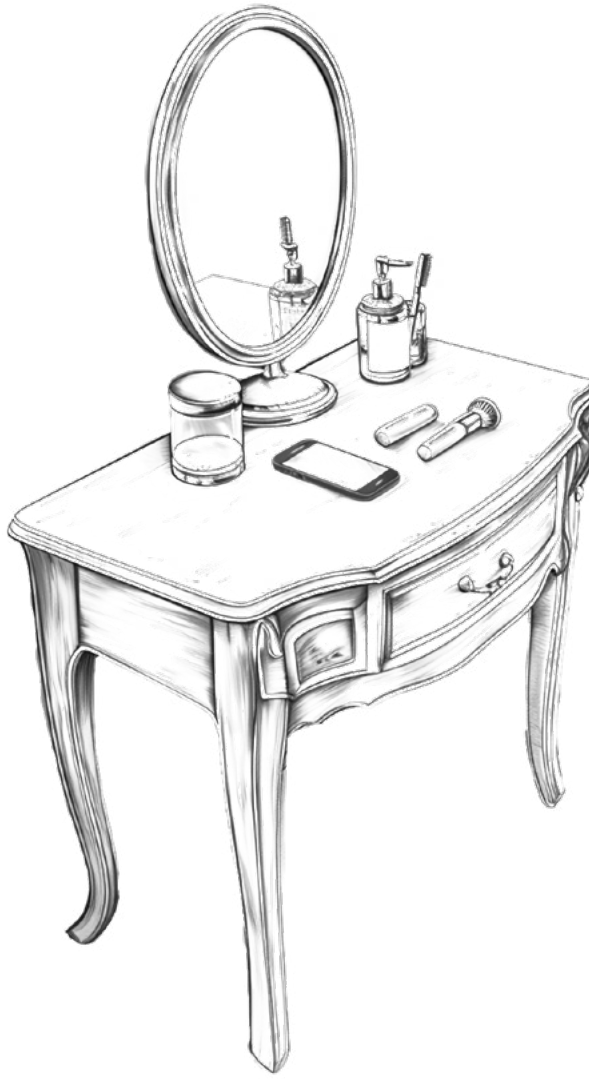

RYDER

„Ak nerozumieš textom, Ryder, nemusíš vôbec počúvať hudbu. Je to najväčší zločin," hovorievala.

Keby som vedel, že môj text pre tento deň znie: She drives me crazy, *urobil by som to, čo sa mi osud snažil povedať celé ráno:*

„Ryder? Zostaň, preboha, v posteli!"

Charlene mi jemne položí ruku na rameno. „Ryder. Mohol by si už, prosím, skončiť?"

Očami prebehnem e-mail, ktorý mi práve prišiel, zanietene sa skláňam nad nízkym skleneným stolíkom, kde leží môj notebook. Prečítam si krátku správu od Lucy na svojom smartfóne, sústredene zvraštím obočie a horúčkovito premýšľam, čo mám robiť.

„Ryder?" opakuje Charlene, moja snúbenica a čoskoro nevesta, a jej hlas znie ako hlas mojej mamy, keď mi chcela na

týždeň zakázať televíziu. Pritom som dvadsaťosemročný dospelý muž.

Stále nereagujem, riadky, ktoré vyťukávam, sú príliš dôležité.

Notebook sa rázne zatvorí a ja ledva odtiahnem prsty. Vyplašene zdvihnem zrak, Charlene sa usmieva rovnako blahosklonne ako kedysi môj učiteľ matematiky, keď mi odovzdával moju prácu s tučným hodnotením F.

„Je to naozaj dôležité, miláčik," poviem trochu vystresovane.

Charlene chápavo prikývne. „Ja viem. Ale naša svadba tiež. Žiadam len o desať minút tvojho drahocenného času, miláčik," dodá a odhrnie mi z čela strapatú kučeru.

„Nemôžeš si tú tortu vybrať sama? Vieš, že mám rád všetko, čo máš rada ty," snažím sa, ale Charlene pokrúti hlavou.

Zdvihne ruku a začne vymenúvať: „Vybrala som miesto, zostavila zoznam hostí, objednala tvoj oblek, Ryder! Dokonca aj prstene som vybrala bez teba…"

„Vybrali sme dva modely. Bol som pri tom," poznamenám.

Charlene nakloní hlavu. Dokonalý zlatý bob jej padá na jednu stranu, zastrčí si prameň za ucho a pokračuje: „Výzdoba, fotografka..."

„Nerobí toto všetko agentúra?" snažím sa zachrániť.

Zhlboka sa nadýchne. „Ochutnala som sedem tort! Bez teba! Sedem, Ryder! A táto musí byť tá pravá! Inak sa nervovo zrútim. A to tu nikto nechce, však?" Otázka sa hrozivo vznáša vo vzduchu. Charlenine nervové kolapsy sú legendárne. Môžu trvať celé dni a nikto presne nevie, kedy prestane plakať.

V záujme pokoja poviem „nie", vezmem jej zdvihnutú ruku a pobozkám ju.

„Je mi to ľúto, dobre? Ochutnám tú tortu a bude chutiť úžasne. Som si tým istý. Citróny som vždy mal rád."

„Je to krémová penová torta z malín z Ardèche, s mandľovými lupienkami a tenkým chrumkavým základom. Zdobia ju trblietavé ľadové kryštáliky a drobné vianočné ozdoby z marcipánu. Možno by sme mohli pouvažovať o pridaní jemného čokoládového akcentu, ale potom výlučne z bielej čokolády. Tmavá by celý dojem pokazila. A navyše je príliš výrazná. Na podnebí pôsobí tak…“

Charlene rapoce, ja prikyvujem a vo vnútri je zo mňa nervózna troska. Kradmo pozriem na mobil, skontrolujem čas a náhľad správ, ktoré už pozostávajú len z môjho mena a niekoľkých výkričníkov.

Dočerta! Kde trčí tá hlúpa svadobná ženská?

Nemám čas! Vôbec nemám čas!

Charlene stále rozpráva: o alergiách hostí na lieskové oriešky, o zladených dezertných vínach… No jediné, na čo dokážem myslieť, je, že: *keby mal môj klient takéto problémy, zbláznil by sa od šťastia.*

Reza Alavi, iránsky spisovateľ, čaká v tejto chvíli spolu s celým mojím tímom na rozsudok týkajúci sa jeho vyhostenia. Hoci som optimista a verím, že k tomu nedôjde – napokon, usilovali sme sa o to celé mesiace a naše argumenty sú viac než presvedčivé, v takejto chvíli by som predsa len mal byť pri ňom.

Zrejme nielenže prídem o snúbenicu, ak toto stretnutie vynechám, ale žiadosť, aby som mohol Rezu sprevádzať, leží na stole príslušného sudcu už štyri dni, a Reza teraz sedí sám na letisku.

Ibaže by si tá cukrárka pohla. V tom prípade by som to ešte mohol stihnúť.

Noha mi zúrivo poskakuje hore-dole, pozerám na mobil. Charlene si odtiahne ruku od mojich pier. „Chystáš sa

obhrýzť mi kosť?“ opýta sa rozhorčene. Ani som si nevšimol, že moje zuby jej drhnú o kožu. Vstane a uhladí si sukňu svojho kostýmu od Chanelovej.

„Vieš, môj otec by sa potešil, keby si sa viac zapájal do svadby,“ povie, prejde k dobre zásobenému baru, vezme pohár, nasype doň kocky ľadu, prileje dúšok ginu a napije sa. V dome Balliagieovcov sa tomu hovorí koktailová hodinka. Doteraz som o nej nikdy nepočul.

Moji rodičia sú kávičkári. Ráno, napoludnie, večer. A hoci môj otec je lekár a vraj príliš veľa kofeínu… No nič. Stále je to lepšie ako dať si frťana krátko po piatej popoludní.

To som robil na výške. No nie s drahým ginom alebo whisky ako pán Balliagie. Napodiv som ho nikdy nevidel opitého. Čo dáva zmysel – veď chce byť starostom New Yorku. Nebolo by múdre koktať.

„Dáš si tiež?“ spýta sa Charlene, akoby sme sa chystali na párty.

Pokrútim hlavou. „Nie, ďakujem. Vlastne musím súrne odísť. Kde trčí tá žena? Nehovorila, že o pol piatej?“ pýtam sa.

Charlene sa zohne v páse, podoprie si chrbát a potočí pohárom. „Počul si, čo som práve povedala? O svojom otcovi?“ zopakuje a zdvihne jemne vytrhané obočie.

Kapitulujem.

Áno, pravdaže som počul, nie som hluchý. Čo sa týka toho muža, počujem všetko. Je kľúčom k mojej kariére. Presnejšie povedané, on je ten, koho potrebujem, aby som mohol pomôcť ešte väčšiemu počtu ľudí, aby sa nemuseli vrátiť do svojej domoviny, kde ich čaká istá smrť.

Robert Balliagie je správny človek. Vyžaruje z neho moc bez toho, aby ju zneužíval, je liberálny a zároveň zásadový, je inteligentný a na svoj vek mimoriadne dobre vyzerá. Je to ten

najlepší kandidát na post starostu, a ja ho bezhranične obdivujem. Zbožňuje svoju dcéru, ktorú, odkedy mu pred pätnástimi rokmi zomrela manželka, vychováva sám. Demon sa ma niekedy na našich pánskych večeroch posmešne pýta, či by som sa radšej neoženil s ním než s Charlene. Čo je, samozrejme, hlúposť.

„Má pravdu. Tvoj otec má vždy pravdu. Koniec koncov, je to najkrajší deň nášho života, však? Môžem, nie, musím sa do toho zapojiť," poviem rozhodne a v tom okamihu mi zazvoní mobil.

Je to Lucy.

Môj pohľad preletí z Charlene na telefón, späť na ňu, znovu na telefón a potom po ňom siahnem, akoby to bol svätý grál. Zdvihnem ukazovák ako ospravedlnenie alebo znamenie, že teraz jednoducho musí byť ticho, a vypočujem si vetu, ktorú som rozhodne počuť nechcel.

„Vyhosťujú ho, Ryder."

„Čože?" zalapám po dychu a srdce mi začne búšiť. „Ako je to možné? Nemajú na to právo! Všetky žiadosti sme..."

Lucy na mňa kričí. „Deportujú ho! Práve teraz, keď sa rozprávame, ho odvádzajú k bráne!"

„Zastav ich! Prídem!" Zúrivo na seba hodím sako a kabát. Charlene na mňa prekvapene pozerá, ako si strkám notebook do tašky a bežím k dverám.

„Kam ideš?" spýta sa za mnou.

Otočím sa a položím mobil. „Počuj, Charlene. Táto vec je dôležitejšia ako malinovo-neviemaká torta, dobre? Pre toho človeka je to otázka života a smrti. Myslím, že tvoj otec to pochopí," odpoviem a odchádzam.

Pri výťahu si vložím mobil medzi plece a ucho, s nadávkou stlačím tlačidlo a zídem dolu.

Lucy nepretržite rozpráva. „Ryder, doriti! Čo chceš, aby som urobila?“ Hlas sa jej zlomí, keď sa dvere výťahu konečne otvoria a pustia ma do vstupnej haly.

„Vymysli niečo, preboha! Omdlievaj, predstieraj mŕtvicu, vyzleč si blúzku! Je mi to jedno, ale zastav ich!“ zasyčím do slúchadla a rozbehnem sa cez orientálny mandarínsky vestibul.

A potom sa to stane.

Pri sklenených otočných dverách sa zrazím so ženou. Môj mobil dopadne s buchotom na zem, žena sa zapotáca na vysokých podpätkoch, ja ju chytím za lakeť a škatuľa v jej ruke nasleduje môj mobil.

So zvučným plesknutím dopadne spolu s mojím telefónom na zrkadlovo hladkú mramorovú podlahu vstupnej haly a žena skríkne.

Potom zahreší.

„Doriti! Ste slepý?!“ oborí sa na mňa. Ten hlas… Spoznal by som ho kdekoľvek aj v dave tisícok ľudí.

„June?“ poviem zmätene, keď zdvihne zrak.

Tie oči.

Vždy ma vrhali do priepasti.